

יום טוב פרק שני ביצה כב.

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' יס כוון בכלים ויש
סתירה בכלים יג"ה פגרי:
(ב) יס"י ד"ה קננא לתחוט.
ג"כ כדאימא נדף לב ע"כ:

גליון הש"ס

גם' מהו לכבות את השר.
עין כתובות דף ז ע"א חוס'
ד"ה אמר ליה:

לעזי רעט"י

קרית־יִשְׂרָאֵל [קרית־יִשְׂרָאֵל].
מִנְהַג מִתְקַיֵּי־ר. לַמְּחֻט
(נר.) אִישׁוּטֵל־א. גִּיר־עֵץ.
כִּבֵּשׂ־א. רִיר (הַפְּרֶשֶׁת נוֹלִים).
קִצִּיד־א. לַמְּלִיחָה שְׁנֹקֶרֶד
[שְׁנֹקֶרֶד־ר]. רִיר־רֶם.
אִתְּקִלְמִישׁוֹן
[אִישׁוּטֵל־יִשְׂרָאֵל]. קִרְתָּה.

מוסף רש"י

שערב לזה ולא ערב לזה. אפה שפס
טמן חמין: כמנורה של חמיו. ונשפס
בנין ככלים. וכוונה חייב בכל שהוא:
אין אלא אן כן עשה זו מלאכה כג'
או חופר שהן אבות מלאכות לעצמם
אכל חזרת חמיו שאין זה אלא משום
בין אן כונה אלא בנחתם והאיהם:
קין שמיטה: דעולא: וקף לערסא.
שהיה רוצה שיתקן השמן לאחוריו
ולא ימשך אחר הפחילה ותכבה:
רעא. נר של חרם קריחו"ל בלע"ז:
הטון פסל כנר. כנחת: המספס.
היטול ממנו ואולס: חייב בשם
מכבה. וכדיו ב"ע לא אשתרי:
לאו אדעפאי. עשה השמש מה
שעשה: קנבא. לחמוט (ו) ראש
הפחילה שעשה פסח שקורין מוקי"ר
בלע"ז: מפני דבר אחר. לשם
מטמו: לעשות מחילה. בקדוין:
בקטס. ארטיש"ל: כדי לחום עליה.
האין כדיו אן לזרז י"ט. ואני שמעתי
שדורין איך סומר ע"מ לבנות כמטות:
מוסר. אלמא לזרז קין טוב שיהנה
היום שרי: ר' יהודה. דלמר לקמנש
מסביר אורול נפש שרז ודריש יעשה
לכסס: לכל תריסם ואני כרענס
הוא וכן תריסם ואנא דלמר כרענס
דדריש הוא לבדו: איטיביס כו'.
ואין לך עשון בית גדול מן הדלקה
ורקיע י"ט הוא לבנותה שלא יעטרך
ליבס כרענס ובנחתם: תתחיל עינא.
לשום זו כחול לרפואה: רירא.
שעשה ריר ב"ב"א והוא שקורין
קיר"ה בלע"ז: עשה. דואל עשה ריר
שמתגלד תמיד: דילא. פי' שנוקב
כמו מחט כמו קר דין מדי' וחיין
דף גז: דמא. שנקי"ר: דמעפא.
דממעט תמיד: דרפסא. לשון קדשה
כאפי (דברס לג) שרפסא והוא שקורין
קלפ"פס"ר: סתלם אורולא. חתלת
החילי של כל אלו: דאפילו בשבס
שרי. כדארמין במסכת ע"ז
דף תל: שרירי דיענא כדאונגמא
לדבא חס: סוף אורולא ופלוני עינא.
שקריב להתרפאות הוא ואני כוחל
אלא להגיע מאורו: איטיביס
בקטס. שמוחר להנחת הבוק שלא
יחמטשן: כדשנין. רבי יהודה היא
דלמר לכל תריסם: עמין ופסח.
סוגר ופוחת ריפי עיניו להכניס
הכחול: איבס רב וביד. שהיה מקשה
לו כמותך: ושני ליה. ופרקתי לו:
מסעיטשן שן זו ממס. מן שאני עושה
מלאכה חמין אלא ממיע מעט יב
האי וכלאו הוא מתעבדא אין זו ממס.
והבי' אחר בתפכה שבה כדמלניס
יב (גז. גז) גבי זא חיל איני יכול
יכול חייב ושאיני יכול פטור ואע"י
דקמסעיטש כדדיה ממיע אין זו ממס:

למכחל עינא מונכרי בשבתא
מונכרי בשבתא אמר ליה רב
דרב עילאי כל צרכי חולה ע
דבר שאין בו סכנה אומר
בהדיא אבל מר קא ממסיע

למכחל עינא ביו"מ שני של
ועסקו בו עממין ביום מור

וּמַדְלִיקִין לוֹ נֵר. מִכָּאן
מִצְוֵילֵין יֵהא
וְאִם צִשְׁיֵל הַדְּלָקָה לֹא הִתְנַחֵם
רַק נֵר א' מִדְּחִיטֵין דִּהְוֹנֵךְ

ומדליקין לו את הנר משום רבי יצחק
אמרו אף צולין לו דג קטן תניא נמי
הכי מי שלא הניח עירובי תבשילין אופין
ללו פת אחת וטומנין לו קדרה אחת
ומדליקין לו את הנר ומחמין לו קיתון
ואחד ויש אומרים אף צולין לו דג קטן
דבא אמר לעולם שהניח ושאיני הממה
דמוכחא מלחא דאדעתא דשבתא שקביד
א"י אייתכא אביי ^א חניניה אומר בית שמאי
אמרו עני אופין אליו את הנר וזהו דתנא

[illegible]

ש"י: בעא מיניה אבא בר מרתא מאבי
מהו לכבות את הגר מפני דבר אחר אמר לו
אפשר בבית אחר אין לו בית אחר מאי
אפשר לעשות לו מוציאה אין לו לעשות
מוציאה מאי אפשר לכפות עליו את
הכלי אין לו כלי מאי אמר ליה "אסור
איתיביה" אין מכבין את הבקעת כדי
לחוס עליה ואם בשביל שלא יתעשן הבית
או הקדרה מותר אמר ליה ההיא רבי
יהודה היא כי קאמינא אנא לרבנן בעא מיניה
אבאי מרבה מהו לכבות את הדלקה ביו"ט
הויכא דאיכא סכנת נפשות לא קא מבעיא
לדאילו בשבת שרי כי קמבעיא לי משום
אבוד ממון מאי א"ל אסור איתיביה אין
בשביל שלא יתעשן כדי לחוס עליה ואם
מותר ההיא רבי יהודה היא כי קאמינא
אנא לרבנן בעא מיניה רב אשי מאמינא
למחה לכתול את העין ביו"ט הויכא
דאיכא סכנה כגון ריידא דמא דמעטא וקדרתא
שחלתא וכו' לא מבעיא לי "דאפי" בשבת

השורש כי קמבעיא לי סוף אוכלא ופצווי עינא
א"ל האסור איתביה אין מבכין את
ההבקעת ושני ליה כדשנן אממר שרי
איכא דאמרי אמימר גופיה כהל עינא
שי לאמימר מאי דעתך דאמר עולא בריה
עין ע"י נכרי בשבת ואמר רב המנונא כ"ל
ונכרי ועושה הני מילי היכא דלא מסייע
הדיה דקא עמיץ ופתח אמר ליה איכא
מבכין את

שני יתעסקו בו ישראל ואפילו בשני ימי

ומע שצריך להזכיר צברכת עירובי
לנשולי ולאפוי ולאדלוקי וכו'
משמע הכא דיהא אסור להדליק לו
זכר אדלוקי הגר משמע דאסור למי

בית ה"ל כברי אין בנין וסתר
בבית. וז"ל והא נשבת
במחנה. במחנה חליות כ"ע על
לוגי דאקור מ"ל דהס מיייר נשבת
הס מיייר ב"ע ולא דהסמיר חסמס
זואל ואין בנין ככלים אי נמי י"ל
דהס מיייר שכולה של חליות
נמצקין אותה אברים אברים אבל
נכא מיייר שאין חסר כאל רק להקימה
למא ואינה בעלת אברים דכולה
מחזרת היא: (פ)

המסתפק ממנו חייב משום
מכבה. אינו ר"ל
ופני שממחר כבו הוי אלא
גרס כבו וגרס כבו ביום טוב שרי
וע"פ שממחר כבוה ובשבת נמי
ינו חייב אלא היינו טעמא הואיל
בזמנה שעה שהוא מסתפק ממנה
ונצבה קאת ומכאן אורזי דלא יוכל
האוריזי כולי האי כי אינא שכן
ויעוט צנר ולקך נראה ככזו ומכאן
שלהי קדילי"א של שעה גדולה
חשחוק למטה ממנה כיון דבשעה
וחותק אומא אינו מכמיש מאור שלה
ללא אע"פ שהוא גורס לגרס כבוה
ורי דווקא לחתוק אומא באור אבל
ספיקן אסור אלינא דכולי עלמא
ואמר לקמן בבבתי" (דף נב.) חותמא
באור כפי שמי נרות:

קנבא שריי פיר רש"י מוויק"ר
 עלעו למחוט רחש הפמילה
 עושה פסח ולא נהירא דלקמן פרק
 מציא (דף ג:) קרי ליה מוטיטין
 תהגר מהי מוטיטין עדיוי מוטיט
 ולא קאמר הכא כי הויה ליטנא
 והסא לביי דתרי מוטיי ים אחד
 עשה שדלק והיינו הויה דלקמן
 שם אחד לאחר שסנה שמקטין
 ומהו כדי שידליק מהר ומסיר הפסח
 וברחש הפמילה ובכך נומה כשדליק
 ומהו והיינו הויה דכא דשרי
אין סבבין את הבקעה וכו'. מכאן
 יש למחות את הגשים שגרילתו
 הסיר הפמילה מחור השמן כשהיא
 ולתק ומטימין אותה על הקרקע וכו'
 ולא לבסות את האור ומה שנגזר
 ועולם להדליק הגר מ"מ"ע לחביו
 אין מדקדקין אם הוא לילה ועליל
 ירשמי דהוי הכנה ואין י"ט מכן
 לחביו י"ל דאע"ג שאינו לילה מ"מ
 הוא סמך לחשיכה ואף בזאתו יום
 נזכר הוא אותה הדלקה:

הדריא רבי יהודה היא. דלית
ליה לכל דריסין ואין
נדיבין כרבין ואם תאמר וזה
מסקין לקמן הלכס כר' יהודה וי"ל
מסקין עליה ואין מורין בן אי נמי
י"ל דהא דשריין מדרשה דלכס היינו
וקא דדבר שהוא אוכל נפש אבל
דבר שאינו אלף לתשמים בעלמא
בן שלח תחששן הקדשה אסור:
דנפשא

רבא מת ביום טוב ראשון
מזכיר של ראש השנה
מה

עין משפט
נר מצוה

עם א מ"ד מהלכות
י"ט הל' יג ופכ"ב
מהלכות שבת הלכה כ' סמג
למרחץ פה טושי"ע א"ח פ'
תקיעת טעף ב וס' שיד טעף
:ח

ב' מ"י פ"ב מהלכות שבת
הלכה ב' סמג לאין סה
טוש"ע ח"ה סי' רסה סעיף
:ח

NE ג מ"ח פ"ד מהל' י"ט
הלכה ג סמג לאין עה
טו"ע ח"ח סי' תקיד פסיף
13

פנ ד מיי' שס קושע אים
 פי תקיד סיד:
פנ ה ו מיי' שס סלי ד
 קושע שס חזים א:

ש"ד ז מ"י פ"ב מהלכות שבת
הלכה ד סמג לאוין סה
טור ש"ע א"ת ס"י שבת סעף

ט: **פ**ה ח מ"י שס טוש"ע א"ח
 פ"י תל"ו פט"ף ב:
 פ"ז ט מ"י שס הל' י:

פז י מ"י שם טושי"ע שם פ"י
 שם טע"ף יז:
פח ב מ"י פ"א שם ה"ל טז
 טושי"ע א"ח שם

39ג"ה:
 פ"א ל ת"י פ"א תה"ל יו"ט
 הלכה כד טור ש"ע א"ח
 פ"י ס"א ס"ט פ"ב

רבינו חננאל

[illegible]

נפשות מכבין כשבת וכיש
א אחזה בהן האור שרי. בעא
ושני ליה האי ר' יהודה היא,
מערב יהי"כ ומטילין בצונן
ל צורכי תולה נעשין ע"י גוי
עניא ע"י ישראל ביו"ט שני,
ה לאלול הא אמר רב חנינא

א"ל: הערר ערר הנג שמעסיה דבר רבינו אלן. וצ"ל: הנסא וכו' הס' שהביא רבינו היבא גם בל"ף בלא וי"ש הוצב.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com